mõtelda, et Ernst joodik ja paha olnud ja ise ennast kerjajaks teinud, tema pidi aga ikka mõtlema, et tema oma wenda mitte ei olnud hoidnud. — Ja, kõwad pead ja tarretanud südamed saawad pehmeks, kui Jumal see Jsand oma sõrmega nende külge puudutab ja wõla-raamatu peale näitab. — — Emil tundis koledust, jälle kamrisse tagasi minna, kus tema surma õhku tunnud oli. —

„Emil“, hüüdis naene, „tule, tema hingab, tema elab!“ Kui mägede koorm langes Emili südame pealt. Tema läks oma naese järel kamrisse ja katsus käega oma wenda. — Liikmed olliwad soojaks saanud ja nõrk hingamine kergitas tema rinda.

Tasakesti näis elu ja tundmine tagasi tulema. Sulasel oli weel õues tegemist, nenda seisiwad Emil ja tema naene ükši woodi juures ja ootasiwad hirmuga, kas Ernst neid ära ei tunneks. Kas ei paiskaks tema mitte needust nende wasta, kas ei tuleks toored sõnad tema suust? —

Aga imelik, kui Ernst silmad lahti lõi, ei paistnud sealt waenlust wenna wasta: „Oh,“ ohkas tema ainult, — „mina olin kaua haige, aga,“ lisas tema kartlikult juure: „mis oli siin enne?“ — Ja tema näitas järel mõtlema, ei jõudnud sellega aga kaugele: „Mina ei tea“, korratas

tema aeg-aealt ja Emil märkas, et wenna mälestus kustunud oli, ja see näitas kui üks arm Jumalast, mida tema teeninud ei olnud. —

Pea langsiwad haige silmad jälle kiuni ja kui arst tuli, keda Emil oli kutsuda lasknud, siis kinnitas see, et siin lootust terweksšaamise peale ei olla. Mitte kukkumine ja haaw ükši ei wõida teda uii nõdraks teinud olla, see mees pidi enne haige, raskest haige olnud olema.

Teisel pääwal kuulas Emil järel ja sai kuulda, et Ernst ühe küla waeste-majas kaua raskest haige olnud. Tema oli enne-aegu üles tõusnud, wilets-suseşt ja joomisest kurnatud kehal ei olnud enam jõudu, ja kui tema tõbest wapustatud, ennast linnani kannud, pea ühe, pea teise nurga taga puhanud oli, ennast waewaga liigutanud homikust õhtani, siis oli tema Emili wärawa taga mahu langenud. — — Ja, misugune kahjetsus langes Emili peale! Oleks tema, kui Karl kerjajast räägis, kelle keppi tema üles wõtnud, järele pärinud ja hoolt kannud, siis oleks wenda eht weel peasta wõiwad. — Nüüd oli aga hilja ja kui Ernst surnud saaks olema, siis wiskaks rahwas ometigi kiwa tema peale ja ütleks, et süü tema peale langeda. Surnu süüd unustatakse, elawa süü kaswab aga käte all suuremaks.

Ja, need olliwad koledad, rasked tunnid Emil